

Kapı Sesi

Recep SEYHAN

Günlerdir beklediğim an bir kapı sesiyle çıkıp gelmişti.

Bu kapı vuruşu sadece onundu: Tek bir tık ve arkasından birkaç saniye içinde kapının açılışı... İnanamıyorum. Bu kapı sesi onundu, evet. Bundan emindim; çünkü bu oda zamanlarımın çoğunu müzik dinleyerek ya da kitap okuyarak geçirdiğim bana ait bir odaydı ve o anda içeride yalnız olduğumu biliyordu.

Ne kadar zaman oldu bilmiyorum. İlk günlerde saymıştım. Sonraları bunun bir yararı olmadığı gibi bana işkenceye dönüştüğünü fark ederek vazgeçtim sayım işinden. Gerçek şuydu ki benimle haftalardır konuşmuyor, sözlerime cevap vermiyor, tabasbuslarım, yaltaklanmalarım, biriyle konuşurken söze ucundan kıyısından bulaşarak müdahil olma teşebbüslerim, sözüm ona zarf atmalarım hep karşılıksız kalıyordu. Bana söyleyeceklerini annem vasıtasıyla iletliyordu: “Bahçeyi sulasın... Traktörle falanı filanı yere bıraksın. Dönüşte mazot alsın... Ben bu hafta gidemeyeceğim; evin listedeki pazar ihtiyacını görsün, gelirken iki torba çimento atsın vb.” Bu konuda annemden yardım alma girişimlerim de sonuç vermemişti.

“Yapmayacaktın oğlum, diyordu annem, sesini yükseltmeyecektin; huyunu biliyorsun. Ben de arada kaldım.”

Benimle göz göze bile gelmiyordu.

Dün, kasaba dönüşü, traktörün evin önüne girişi için manevra yaptığı sırada sesi duyup dışarı çıktım ve kapıda karşıladım. Benden tarafa hiç bakmadı. Yorgun görünüyordu. Traktörü çalışır durumda bırakıp içeri girdi. Annem, ablamla bahçeye gitmişti. Mazotlu araçların yoldan gelir gelmez istop edilmediğini biliyordum. İçeri girmiş olmasından umutlandım. Bir süre sonra bana traktörü istop et demesi için iyi bir fırsat bu, diye düşündüm; bekledim. Demedi. Kendiliğimden harekete geçmemi beklediği açıktı.

Hep bir iletişim yolu arıyordum. Beliren bütün fırsatları kolluyordum; ama o hiç oralı değildi.

Bana bir posta varsa onu bana vermesi de iletişim için iyi bir vesile olabilirdi. Posta da yoktu. Traktör çalışıyordu; ben de kalkıp istop etmedim. Kanepeye uzanmıştı. Kısa süre kestirdi. Ağzı açılmıştı o sırada. Kalktım traktörü istop ettim ve anahtar içeri aldım, lambalıktaki yerine astım. Uyanmıştı. Gizlice baktım. Tıraş olmuştu; şakaklarındaki beyazların ona bu kadar yakıştığını ilk kez fark ettim. Gözüme yakışıklı göründü. Bunu vesile ederek sıhhatler olsun, diyeyim diye düşündüm; ama diyemedim. Kalktı, abdest aldı. Namaza durdu. Kedi kapıya geldi, sürtündü; sonra mırıldanarak yaklaştı, ikinci tahiyyatıda iken kucağına oturdu. Kediyi sevdi sonra konuştu onunla. Namazdan sonra bana annen nerde gibi şeyler söylemesini ummuştum. Söylemedi. Çıkmadım. Bilerek çıkıp gitmedim. Bu bir fırsat olabilir dedim; çünkü o günden bu yana ilk kez evde baş başa kalmıştık. Hep birileri olmuştu; hep meşgul olmuştu. İkimiz de öylece oturuyorduk, konuşmadan. Göz ucuyla hareketlerini izliyordum. Bir ara sakalını taradı. Ceketinin ceplerinde bir şeyler aradı. Bana bir şey verecek sandım. Resmî kuruluşlardan birinin sınavlarına girmiştim. Posta olabilirdi.

Bir şey vermedi.

Kanepeye oturdu.

Ortada bir sıkıntı vardı ve kedi ikimizi de kurtarmıştı bu sıkıntıdan. Kediyi bölüştük. O arada kendime iş buldum. Kalkıp kedinin yalağını getirdim, içine su koyup yalağı yerine koydum. Hayvana adını söyleyerek yalağa davet ettim. O da mı bana kırgındı ne? Peşim sıra gelmedi. Kediyi konuşmaya devam ediyordu. “Özledin mi beni?” diyordu. (Ah, ben de diyebilsem! Seni yanımda haftalardır özlüyorum baba. Muhteşem bakışlarıyla karşılaşmayı, gözlerimin gözlerinin sıcaklığında dinlenmesini, merhametinin saçlarını savurmasını, ceviz ağacının dallarındaki kuş cıvıltılarının kanatlanarak içeriye doluşmasını, bu sesleri birlikte bölüşmeyi ne kadar isterdim.) Keşke aramızda yaşananlar hiç yaşanmasaydı, ama yaşanmıştı işte; olmuştu bir kere. Zamanı geri sarıp hayatın akışının o yaşananların bir saniye gerisinden başlamasını ne kadar isterdim...

Tek bir bakışıyla karşılaşmamın dünyanın bütün nimetlerinin bana bağışlanması olacağını düşünüyordum. Hangi konu vesilesiyle demişti hatırlamıyorum şimdi; bir gün bana şöyle demişti: “Baba, hakkımı helal etmezse evlat ebediyen iflah olmaz.” Derin kaygılarımın asıl kaynağı buydu. Ne zaman bir sözün veya bir davranışın aramıza girme teşebbüsü olsa hemen bu sözü hatırlar kendimi kontrol ederdim. Ama o gün olmadı işte, edemedim. Bana bir kere daha kızmıştı: Bir yere göndermek istemişti. Tavsatmıştım. Gitmiştim sonunda ama üç kere demesi gerekmişti işte. Konuşmamıştı benimle bir haftaya yakın; fakat bu kadar sürmemişti o. Özür dilemişim, gönlünü almıştım. Bu kez

özür dilemem de yeterli olmamıştı. O söz, gittiğim her yerde kulaklarımda yankılanıyor, nereye gitsem benimle geliyordu. Ya bana hakkını helal etmezse, diyordum; ya bana böyle dargın olarak, onu kazanmamış olarak aramıza ebedi ayrılık gelip girse...

Gece uykularım kaçırıyordu. Rüyalarıma giriyordu. Rüyalarım bile benden yana değildi. O rüyalarda çok kez yüzünü göremiyordum; ya yönü hep öte dönük oluyordu ya da uzaktan görüyordum: Biriyle konuşuyor oluyordu veya traktörle uzaklara gidiyordu.

Hep uzaktı bana. Ötedeydi.

İkinciye doğru beklenmedik anda misafir geldi. İki kişi. İlk kez gördüğüm adamlardı. Kavak tüccarı mı neymişler. Kısa uğramışlar. Bizim evde cuma günü potansiyel misafir günüdür. Köyde (özellikle cuma çıkışı) ilgi bekleyen dıştan bir misafir varsa buyur etmek babamın âdetidir. Tanınması da şart değildir buyur etmesi için. Sırf bu nedenle annem cuma günleri yemek bakımından hazırlıklı bulunurdu. Fakat bugün günlerden cuma da değildi.

Buna sevindim. Bu bir fırsat olabilirdi iletişim için.

“Oğlan senin mi?”

“Sahibi çıkmazsa evet, bizim.”

“Maşallah. Yakışıklı da ... Liseye mi gidiyor?”

“Yok, bitirdi. Bu yıl üniversite sınavlarına girdi, kazanamadı, ama çalışkandır benim oğlum canı sağ olsun. Seneye inşallah.”

Bu konuşma olmadı; ben kurguladım. Bir misafir gelmişse sözü dönüp dolaştırıp bana getirir, mutlaka benden söz eder; daha da olmazsa yazları ev, bağ bahçe işlerine yardım ediyor olmamdan memnuniyetini ifade ederdi. Ama olmadı, hiç söz etmedi benden. Misafirlerde de bir acayıklık vardı bugün, hiçbiri içine benim de girebileceğim bir kapı aralamadı. O kadar derin konulara dalmışlardı ki beni kimse görmüyordu. Gözlerim hep üzerindeydi. Nasıl olsa misafirlere hissettirmez bunu; benimle göz göze gelir, bana bir şey söyler; ne bileyim, masayı kaldır ya da leğen ibrik getir oğlum veya şu pence-reyi biraz açiver gibi şeyler söyler diye umdum.

Boşa bekledim. Bunların hiçbiri olmadı. Misafirlere kavun ikram etti ve bu konuda da bana seslenmedi. Kısa ikramdan sonra da misafirler kalktılar.

Tavuk gıdaklamalarını bastıran bir gürültüyle evin önünden bir traktör savuştu.

Vurulan kapı, içeriye insan sıcaklığı boşaltan tatlı bir gıcırta eşliğinde birkaç saniye sonra açıldı. Kapıdan içeriye uzanan kolunu gördüm: Oydu. O sı-

rada müzik dinliyordum.

Günlerdir beklediğim an bir kapı sesiyle çıkıp gelmişti.

Yüreğim ağzıma gelmişti bir anda. Hemen toparlanıp kapıya yöneldim. Kapı kınaşık durumdaydı. İçeriye ağzı kapalı ve üzeri mühürlü sarı bir zarf atıp kapıyı çekmeden uzaklaştı.

Dış kapının sesini işitim sonra.